ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Σπύρος Τάγκας*

ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ πώς κάποιοι μεγαλόσχημοι -πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι κ.λπ.- αποκτούν με τα χρόνια σοβαρές ιδιαιτερότητες (αυτολεξεί) ούτε πώς σφετερίζονται το δικαίωμα να επιβάλλουν αυτήν την ίδια ιδιαιτερότητά τους στον δημόσιο βίο του τόπου! Ούτε, επιπλέον, γνωρίζουμε γιατί τάχα μονάχα αυτοί έχουν το προνόμιο να κάνουν... πισωγυρίσματα κατά το δοκούν στην ιστορία και ουδείς εμπρός σε αυτή την αυθεντία (!) μπορεί να έχει έναν αντίλογο, έστω, σαν ελάχιστη προσπάθεια εύρεσης του «κοινού τόπου», του «ακριβοδίκαιου», του «ανθρώπινου» και «αληθινού». Κάποιοι άνθρωποι -σαν τον κ. Μίμη Ανδρουλάκη, ας πούμε, που παρουσίασε στο κοινό το βιβλίο του *«Πριν σβήσουν τα φώτα»*, το 30ό στο σύνολο- έζησαν (έμαθαν έτσι) μέσα στη λάμψη και τους προβολείς μιας βαθύτατα πολιτικής εποχής, που επηρέασαν, ναι, αμετάκλητα τις εξελίξεις και τα γεγονότα, όπως αυτά κλιμακώθηκαν και κορυφώθηκαν στη χώρα μας.

Ωστόσο, όσο κι αν αυτή η λάμψη και οι προβολείς τού πρόσφεραν οφίτσια και τη δυνατότητα ελιγμών ή τη δυνατότητα να αποκτήσει μια πατερναλιστική (ως να είναι μια βιολογική ανωτερότητα) αντίληψη για τα πράγματα, δεν του παραχωρείται το δικαίωμα να αλλάξει τη σειρά και την τάξη στην ιστορία: δεν είναι ο ίδιος αφεαυτού η ιστορία! Στη θεματική ενότητα του (αυτοβιογραφικού) βιβλίου *«Ήμουν κι εγώ εκεί»*, που συσχετίζεται με την περίοδο της χούντας και του Πολυτεχνείου, ο Ανδρουλάκης βγάζει εντελώς απροσδόκητα μια, σίγουρα, υστερόβουλη εμπάθεια, φθηνή κακία και ακατανόητο συμπλεγματισμό: τον εκθέτει παράταιρα το γεγονός που μιλάει ετεροχρονισμένα -έστω, στα 50 χρόνια όπως διακτινισμένος στις διάφορες δέλτους είχε υποσχεθεί- για μοιραία πρόσωπα (που δεν είναι πια στη ζωή και δεν μπορούν να απαντήσουν) πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την εξέγερση (βλ. Κ. Τσιαντζής, ΑντιΕΦΕΕ, Πανσπουδαστική Νο 8). Τούτο αποτελεί μια πρωτοφανή ύβρη, αλλά και εμπράγματη-εφαρμοσμένη ιεροσυλία. Αλίμονο, αυτά τα πράγματα δεν γίνονται έτσι.

Πρόκειται, οπωσδήποτε, για μια βαθιά ανέντιμη και ιταμή συμπεριφορά, καίτοι ο κ. Ανδρουλάκης ξανανάβει τους... προβολείς σε σκιές και λαβύρινθους σκοτεινούς και

απλησίαστους: ζυμώνει, όθεν, προσβολές απέναντι σε ανθρώπους, ιδέες και υπαρκτά βιώματα ανθρώπων που επισήμως και θεσμικά ήταν καθοδηγητής τους! Αν αυτό αποτελεί σώφρονα, συνετή και, επιτέλους, χρήσιμη πράξη για έναν που ούτε η γνώση και η σοφία του αφαιρέθηκαν, ούτε η έκσταση της εξουσίας τού έλειψε, ούτε οι λήψεις της ιστορίας τον άφησαν απ' έξω, τότε, αλήθεια, τι εστί χρήσιμη πράξη! Κάπου, αλήθεια, χρειάζεται... «τελεία και παύλα»! Σωστά το είπε κατά την παρουσίαση ο Κ. Λαλιώτης που διαχώρισε, έτσι, τη θέση του. *«Όλοι ήταν εκεί, Μίμη»*! Και τα φώτα δεν σβήνουν ποτέ..

*δημοσιογράφος

Πηγή: efsyn.gr